

Gästredaktörerna har ordet

Autoetnografisk etnologi – en inledning

Christine Bylund, Evelina Liliequist & Kim Silow Kallenberg

På senare tid märks ett ökat intresse för autoetnografisk forskning, både nationellt och internationellt. Under år 2020 lanserades till exempel *Journal of Autoethnography*, en vetenskaplig tidskrift som är inriktad på autoetnografisk forskning. Med denna tematiska samling artiklar vill vi dels synliggöra och skapa utrymme för detta ökade intresse för metoden inom etnologi och närliggande ämnen, dels påbörja arbetet med att introducera den autoetnografiska forskningen mer översiktligt än vad som tidigare har gjorts specifikt i den nordiska kontexten.

Autoetnografi kan definieras som forskning där världen undersöks med (forskar)jaget som utgångspunkt (Adams m.fl. 2015: 46). Eftersom dess empiri utgår från personliga erfarenheter och kan närma sig skönlitterära former är autoetnografi närbesläktad med både kreativt och autobiografiskt skrivande. En betydande skillnad mellan autoetnografi och andra typer av biografiskt skrivande står dock att finna i textens intention och form. Forskarens personliga berättelse och erfarenheter används som empiriskt underlag med det uttalade syftet att utforska, beskriva och analysera kulturella fenomen och praktiker från ett inifrånperspektiv (jfr Chang 2008; Adams m.fl. 2015). I det följande kommer vi att ge en introduktion till autoetnografins kunskapsanspråk och metoder, ge några exempel på autoetnografi i en nordisk kontext, samt presentera bidragen i denna temasektion.

Autoetnografiska kunskapsanspråk

De kunskapsanspråk som görs genom autoetnografisk forskning främjar vad Adams m.fl. (2015) kallar för ”inifrånperspektivets epistemologi”, eftersom den söker nå en kunskap som hade varit svår, eller omöjlig, att nå på andra sätt (Adams m.fl. 2015: 31; jfr Lapadat 2017: 593). Autoetnografi innebär ett dubbelt seende där forskaren å ena sidan blickar inåt mot de egna känslorna, erfarenheterna och tankarna, å den andra utåt mot relationer till andra människor, sociala sammanhang och kultur (Adams m.fl. 2015: 46; jfr Lapadat 2017: 49). Autoetnografisk forskning handlar dock inte enbart om att berätta om sitt liv. Den personliga berättelsen förväntas också belysa större strukturer i vilka skeenden och erfarenheter har tagit form (se t.ex. Ellis m.fl. 2011).

Autoetnografiska studier kan också kombinera forskarens minnen och berättelser med andra material, inte sällan intervjuer. En variant är vad sociologen Carolyn

Ellis kallar för interaktiva intervjuer, i vilka de dialogiska aspekterna förstärks genom att alla deltagande parter ger och tar (Ellis m.fl. 1997; Ellis m.fl. 2011: 279). Syftet med ett sådant tillvägagångssätt är att pröva sina egna erfarenheter mot andras för att få syn på likheter och skillnader och för att möta andras reaktioner på de egna erfarenheterna (Ellis 1993: 725).

Sociologen Norman Denzin (2014) har beskrivit autoetnografins kritiska potential som möjligheten att lyfta fram marginaliserade gruppers erfarenheter och medvetet ”störa” föreställningar om god forskning som objektiv och distanserad från forskarens egna upplevelser. I linje med detta har autoetnografi även föreslagits vara en queer metod (Holman Jones & Adams 2010; Holman Jones & Harris 2019). Genom autoetnografiskt queerande skapas såväl utrymme för marginaliserade positioner, som möjligheter att ifrågasätta exkluderande normer och förgivettagna sanningar. Dessa, menar Holman Jones och Harris (2019: 4) reproduceras nämligen inte bara i sociala strukturer, utan avspeglas även i forskningsmetoder. Även i angloamerikansk forskning inom fältet *critical disability studies* har forskarens egna erfarenheter och upplevelser inte sällan utgjort grunden för ett forskningsintresse eller för specifika forskningsfrågor (se t.ex. Siebers 2008; Kafer 2013; Samuels 2017). I sammanhanget bör påpekas att kunskapsproduktion utifrån en personlig berättelse även används inom urfolksmetodologi, utan att för den sakens skull kallas autoetnografi. Förkroppsligade erfarenheter i relation till en kollektiv historia används som ett verktyg för att skapa dekoloniserad kunskap som motsätter sig en västerländsk idé om objektivitet (jfr Gugelberger & Kearney 1991; Todd 2016; Venabel m.fl. 2016; se även Knoblock i denna volym).

I alla dessa nämnda fält fungerar ett autoetnografiskt angreppssätt som medel för att utjämna epistemologiska orättvisor och bereda plats för narrativ och röster som marginaliseras både inom och utom den akademiska kontexten.

Autoetnografi och självreflexivitet

Självreflexivitet är en väletablerad del av etnografisk forskningspraktik och vilar på premisen att etnografisk metod kräver ett närvarande forskarsubjekt som resonerar om sin roll som medskapare av kunskap (se t.ex. Geertz 1973; Clifford & Marcus 1986; Ehn & Klein 1994; Reed-Danahay 1997: 1; Custer 2014: 11; Wulff 2016).

Autoetnografi påbjuder också en självreflexiv diskussion. Emellertid skiljer sig autoetnografi från andra typer av etnografiska studier i och med att forskaren i den förra innehar en dubbel roll – att både vara forskningsperson och forskare.

Kulturanthropologen Deborah E. Reed-Danahay (1997) beskriver autoetnografi som en slags teoretiserad självreflexivitet som kan vara användbar för att problematisera binära uppdelningar mellan självet och samhället och mellan det objektiva och det subjektiva (Reed-Danahay 1997: 2). Samtidigt ställer en utgångspunkt från jaget krav på den autoetnografiska forskaren att inte låta sin egen berättelse stå i vägen för andras berättelser i materialet (jfr Ellis 1999: 680; Roth 2009: 5). En kritik som ofta har riktats mot autoetnografi – och lika ofta avvisats – är att autoetnografisk forskning skulle vara mer navelskådande än annan forskning (Ellis m.fl. 2011: 283; jfr Sparkes 2002) eller vara så självupptagen att den förlorar förmågan att skildra andra människor och deras erfarenheter (Rosaldo 2014: 122). Precis som andra vetenskapliga praktiker behöver autoetnografiska metoder, material och analytiska resultat vara föremål för reflektion. Snarare än att analysera den egna påverkan på empirin innebär det reflexiva arbetet i autoetnografiska studier istället en process där forskaren gör sig själv till empiri. Den självreflexiva analysen behöver därför vara en integrerad del av hela den autoetnografiska arbetsprocessen.

Det finns en tendens i autoetnografisk forskning att fokusera det traumatiska eller livsavgörande i människors liv, erfarenheter som fått en att känna sig marginaliserad eller maktlös (Lapadat 2017: 598–599). I vissa fall har en sådan analys gjorts uttalat med inspiration från intersektionell analys (Hill Collins 2016: 135). De erfarenheter som berättas autoetnografiskt berättas av en anledning – med en ambition att skapa förståelse och förändring (jfr Adams m.fl. 2015; Silow Kallenberg 2019: 63). Som Judith Lapadat uttrycker det: "Speaking our truths is a starting point for action" (Lapadat 2017: 599).

Men en av autoetnografins fallgropar finns också i föreställningen om att det är den som är del av en marginaliserad grupp som förväntas arbeta autoetnografiskt. Med en sådan ingång riskerar metodvalet att upprepa marginaliseringen genom att avkräva en särskild grupp eller personer intima detaljer om deras vardagsliv snarare än att också skapa intresse för hur den som inte är marginaliserad erfar sig själv och sitt liv.

Autoetnografisk forskningsetik

Forskningsetiskt ska autoetnografi förhålla sig till samma etiska riktlinjer som annan forskning. Det finns dock vissa aspekter som aktualiseras särskilt i studier där autoetnografi används. Unikt för autoetnografi är att forskaren själv är att betrakta som en forskningsperson som bör ges etisk hänsyn (jfr Pearce 2020). Eftersom det kan vara svårt att visa sig själv en sådan hänsyn under

processens gång, liksom att överblicka hur de texter som skrivs kommer att tas emot (jfr Lapadat 2017: 593), kan det vara en god idé att engagera en eller flera läsare som forskaren litar på för att hjälpa till i sådana bedömningar (Lengelle 2020).

Ett centralt dilemma när forskaren skriver om sig själv är också att andra människor i dennes närhet lämnas ut. Dessa andra människor kan potentiellt också identifieras lättare än i studier där sammanhanget kan pseudonymiseras. Det går till exempel inte att skriva om sin egen mamma och räkna med att hon kan förbli anonym. Ett sätt att förhålla sig forskningsetiskt till detta dilemma är att tillämpa vad Ellis och andra har beskrivit som en relationell etik (Ellis 2007; Ellis m.fl. 2011: 281). Detta är en form av forskningsetik som innebär att bjuda in de närstående som förekommer i studien eller som berörs av det forskaren skriver om till en kontinuerlig dialog om vad som skrivs och hur (Ellis 1999: 681). En sådan relationell etik innebär också att forskaren kan inhämta samtycke kontinuerligt under forskningsprocessen snarare än vid ett tillfälle i studiens början (Ellis 2007; Lapadat 2017: 591).

Detta är några exempel på hur ett forskningsetiskt arbete kan bedrivas i autoetnografiska projekt. De etiska övervägandena är dock kontextbundna för varje enskild studie, och precis som för annan forskning måste den potentiella forskningsnyttan övervägas i relation till möjliga risker.

Den sinnliga etnografien: känslor och normer för vetenskaplighet

Flera forskare har betonat att autoetnografi handlar om att göra sig själv sårbar i forskningsprocessen och att det är just det som är autoetnografins styrka (Ellis 1999: 675; jfr Behar 1996; Adams m.fl. 2015: 39). Målet med att göra sig själv som forskare sårbar är att ge både sig själv och läsarna möjligheten att förstå de erfarenheter som skildras och de känslor dessa erfarenheter ger upphov till (Adams m.fl. 2015: 39). I ett autoetnografiskt tillvägagångssätt erkänns och används subjektiva erfarenheter och känslor i analysen (Ellis m.fl. 2011: 274) och autoetnografiska texter syftar också ofta till att väcka känslor hos läsaren för att därigenom främja empati (Custer 2014: 4). På detta sätt innehåller autoetnografisk forskning aspekter som i många vetenskapliga sammanhang har betraktats som feminina och oförutsägbara, och därmed som hot mot eller hinder för objektiv och rationell kunskap (Adams m.fl. 2015: 8).

Antropologen Tami Spry (2001) skriver att akademien generellt sett har premierat den kunskap som uttalas från ett huvud som är fränkopplat kroppen (Spry 2001: 715, 720; jfr Rosaldo 2014: 130). Inom den feministiska vetenskapstraditionen, ur vilken autoetnografien delvis härstammar, har känslor både omvärderats och uppvärderats som källor för kunskap (se t.ex. Ahmed 2004; Bränström Öhman m.fl. 2011: 12), och en

epistemologi där förnuft och känsla inte förstås som ömsesidigt uteslutande kategorier har utvecklats (se t.ex. Nussbaum 2001). Trots att det idag talas om en betydande ”känslomässig vändning” lyfts emellanåt betydelsen av att ”utforska den kreativa potential som vilar i att aktivt ta känslor i bruk som analytisk kategori” (Bränström Öhman m.fl. 2011: 8; jfr Rosaldo 2014: 129). I en västerländsk tanketradition där känslor i huvudsak omskrivs som problem för förnuftet att ta kontroll över kan detta förstås som en motståndshandling (jfr Bränström Öhman m.fl. 2011: 12; Ellis m.fl. 2011). Ellis betonar att det inte behöver finnas en motsättning mellan forskning som är rigorös, teoretisk och analytisk, och den som är emotionell, terapeutisk och lyfter fram personliga aspekter – autoetnografisk forskning har potential att vara allt det samtidigt (Ellis m.fl. 2011: 283).

Att skriva och läsa autoetnografi

Skrivandet som process och hantverk är centralt i den litteratur som behandlar autoetnografi. En autoetnografisk ansats bryter upp den binära uppdelningen mellan vetenskap och konst (Ellis 1993: 724; Ellis m.fl. 2011: 283) och flera forskare betonar autoetnografins kreativa potential och praktiker (se t.ex. Ellis 1999; Custer 2014). Spry (2001: 721) har beskrivit det som att ett autoetnografiskt skrivande ofta kommer till henne i en mer poetisk form än de former som finns att tillgå inom ramen för traditionellt vetenskapligt skrivande. Ytterligare exempel på autoetnografer som skrivit poesi och romaner baserat på sina autoetnografiska undersökningar är till exempel Carolyn Ellis (2004), Renato Rosaldo (2014; 2019) och Reinecke Lengelle (2020). Ofta blandas dock alternativa former för skrivande med text som är analytisk på ett mer traditionellt vetenskapligt vis.

Ellis (1993; 1995; 1999) beskriver den autoetnografiska forskningsprocessen som att medvetet försöka försätta sig i ett känslomässigt tillstånd som man har levt i tidigare och att återbesöka minnen från sitt eget liv som har känslomässig relevans för det man skriver om. I metoden hon benämner som ”känslomässig hågkomst” uppmanas forskaren att rikta uppmärksamheten mot fysiska sensationer, tankar och känslor som uppstår när man minns, och sedan skriva ner dessa (Ellis 1999: 671). Autoetnografiska texter tar gärna formen av narrativa etnografier – berättelser som sammanfogar forskarens erfarenheter, etnografiska beskrivningar och analyser av jaget och andra (Ellis m.fl. 2011: 278). Det autoetnografiska skrivandet har som mål att producera analytiskt tillgängliga texter snarare än exakta beskrivningar (jfr Ellis m.fl. 2011: 284). Detta kan jämföras med hur Clifford Geertz besvarade kritiken mot täta beskrivningar – som handlade om att det inte gick att bevisa deras sanningshalt – att det centrala för att avgöra tolkningars riktighet inte är sanningshalten i dem utan huruvida de är träffande (Geertz 1973: 6).

Kommunikationsforskaren Art Bochner, som jämte Ellis utgör en nyckelperson för autoetnografins framväxt, underströk vid en autoetnografisk konferensworkshop i januari 2021 läsarens betydelse för fullbordandet av den autoetnografiska kunskapsprocessen. Enligt Bochner kan autoetnografi förstås som en konversation med läsare där forskaren i text kan föreslå en tolkning samtidigt som det bör finnas utrymme för läsaren att själv tolka vad texten betyder för dem. Med andra ord bör autoetnografiska texter tillåta läsaren att pendla mellan förståelse och upplevelse (jfr Ellis 1993: 725). Bochner betonade i sammanhanget också intentionen att väcka känslor hos läsaren och betydelsen av de känslomässiga reaktioner som vissa autoetnografiska texter är tänkta att aktivera (jfr Bochner & Ellis 2016).

Att skriva fram sina känslor som forskning är dock inte någon okomplicerad process. Socialantropologen Sophie Tamas (2009) har påpekat att det kan uppstå en diskrepans mellan forskarens beskrivning och analyser av upplevelser och de känslomässiga upplevelserna av desamma. Det är ofrånkomligt för den forskare som vill dela med sig av och analysera upplevelser från sitt eget och andras liv att i omforma dem i text på ett sätt som gör dem begripliga, en uppgift som gör skrivandets hantverk (och förmåga till detta) central (Tamas 2009; Morrigan 2017).

Autoetnografi i nordisk etnologi

En autoetnografisk strömning har funnits länge i den nordiska etnologin till vilken flera av de författare som medverkar i denna temasektion även tidigare har bidragit (se t.ex. Palmgren 2011; Liliequist 2011; Liliequist 2012; Liliequist 2013; Lindelöf 2014). Även Billy Ehn (2011) kan nämnas som ett tidigt exempel. Bland senare bidrag återfinns bland annat ett kapitel som Britta Lundgren (2020) har skrivit i en antologi om akademiska livslopp, där återblickar på barndomshändelser vävs samman med erfarenheter från hennes akademiska karriär. Några andra exempel på autoetnografiska studier och studier med autoetnografiska ansatser från senare år är Strandén-Backa & Backa (2017), Holmberg (2018) och Bäckman (2019).

Vi gästredaktörer har alla pågående projekt där vi inom olika fält och på olika teman tillämpar autoetnografi. Christine Bylund arbetar med färdigställandet av sin avhandling där hon undersöker relationen mellan välfärdsstatligt stöd och privatlivet såväl som sin egen roll som forskare med autoetnografien som delmetod. Evelina Liliequist utforskar i ett pågående arbete relationer mellan plats och queera orienteringar. Kim Silow Kallenberg skriver i boken *Sörjbara liv* (2021) om sin egen och andras sorg i spåren av två unga mäns död.

Presentation av artiklarna

Till denna temasektion av *Kulturella Perspektiv* har vi bjudit in forskare som på olika sätt adresserar

temat autoetnografi. Avsikten är att ta tempen på den samtida autoetnografien i en nordisk forskningskontext, identifiera ett metodologiskt fält, och bidra till en mer samlad diskussion om metodens relevans för etnografisk forskning. De olika artiklarna speglar såväl autoetnografins breda tillämpningsområden genom artiklarnas vitt skilda studieämnen, och ger olika exempel på autoetnografi som skrivform. Artiklarna skiljer sig också åt i hur autoetnografien förankras teoretiskt och metodologiskt.

Ann-Charlotte Palmgren skriver i sitt artikelbidrag om autoetnografisk metod och dess etiska överväganden i relation till ett forskningsprojekt där en autoetnografisk ansats inte fanns med från början utan växte fram som ett svar på upplevda etiska dilemman. Palmgren diskuterar hur autoetnografi alltid inbegriper andra människor och om hur det går att hantera detta etiskt, till exempel genom relationell etik. Hon resonerar om hur forskaren kan agera för att skriva sin berättelse så som den behöver skrivas för de autoetnografiska kunskapsmålen, utan att samtidigt göra etiska övertramp gentemot andra människor i forskarens liv och text.

Marianne Liliequist använder sig i sin artikel av en klassisk autoetnografisk metod som bygger på att närma sig och skildra minnen och tidigare erfarenheter. Genom att återvända till sin tid som aktivist i den svenska vänsterrörelsen på 1970-talet undersöker hon med en intersektionell ansats hur förutsättningar utifrån klass och kön påverkar de vägar som blev möjliga att ta i "vänsterlandet". Den autoetnografiska metoden gör det på så sätt möjligt att nå kunskap om hur personliga förutsättningar och kulturella föreställningar verkar tillsammans.

Karin Lindelöf och Annie Woube använder i sin artikel om "tjejlopp" vad som kallas för analytisk autoetnografi. Här ges inte autoetnografien företräde framför andra materialkategorier – till exempel intervjuer med andra deltagare i loppet – utan utgör en materialkategori jämte andra. Uttrycket "sida vid sida" som finns med i artikelns rubrik anspelar både på att det autoetnografiska materialet befinner sig sida vid sida med annan etnografi och på att författarna rent faktiskt sprang sida vid sida med andra deltagare i tjejmilen när de genomförde fältarbetet för studien. Att som forskare springa tjejmilen tillsammans med andra möjliggjorde insikter som hade varit svåra att nå på andra sätt.

Kristofer Hanssons går i sin artikel i dialog med sina tidigare studier om andras erfarenheter av astma, och placerar in sig själv och sina upplevelser av att vara diagnosticerad sjukdomen jämte analyser av dem. Hansson utgår i artikeln från autoetnografiska perspektiv för att utforska utökade möjligheter att medvetandegöra sina egna förkroppsligade erfarenheter, och därmed forskarens reflexiva utgångspunkter.

Med utgångspunkt i urfolks epistem tar Ina Knoblock avstamp i sin familjehistoria, både i relation till sin

samiska tillhörighet på mödernet, och i relation till sitt tornedalska arv på fädernet. I artikelns tvådelade berättelse används förkroppsligande och lokaliserade berättelser som ett utforskande av koloniala strukturers inverkan, och exemplifierar hur ett sådant skrivande kan användas som en dekoloniserande praktik.

Sammantaget visar artiklarna hur autoetnografi kan tillämpas på olika områden och med olika tillvägagångssätt. Det är ett levande och växande fält som vi med det här numret hoppas att fler ska fatta intresse för.

Författarpresentation

Christine Bylund är doktorand i etnologi vid Umeå universitet och använder sig av autoetnografi som metod och material i sin doktorandstudie om personer med normbrytande funktionalitets möjligheter till relationer och familjeliv i olika faser av den svenska välfärdsstaten. Hennes forskningsintressen rör sig kring funktionalitet och sexualitet och funktionsmaktordningens roll i akademien.

Evelina Liliequist har avlagt doktorsexamen i etnologi inom fältet digitala humaniora och är verksam som förste forskningsassistent på Humlab, Umeå universitet. Liliequists forskningsintressen cirkulerar kring queera orienteringar, i synnerhet hur dessa görs genom och i relation till sociala medier.

Kim Silow Kallenberg är fil.dr i etnologi och postdoktor i etnologi vid institutionen för kultur- och medievetenskaper vid Umeå universitet. Hennes senaste forskningsprojekt berör frågor om död, sorg, missbruk och psykisk ohälsa ur ett autoetnografiskt perspektiv.

Referenser

- Adams, Tony E., Holman Jones, Stacy & Ellis, Carolyn (2015). *Autoethnography. Understanding qualitative research*. Oxford & New York: Oxford University Press.
- Ahmed, Sara (2004). *The cultural politics of emotion*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Behar, Ruth (1996). *The vulnerable observer: Anthropology that breaks your heart*. Boston: Beacon Press.
- Bochner, Arthur P. & Ellis, Carolyn (2016). *Evocative autoethnography: writing lives and telling stories*. New York: Routledge.
- Bränström Öhman, Annelie, Jönsson, Maria & Svensson Ingeborg (2011). Inledning. I: Bränström Öhman, Annelie, Jönsson, Maria & Svensson Ingeborg (red) *Att känna sig fram. Känslor i humanistisk genusforskning*. Umeå: Bokförlaget h:ström – Text & Kultur.
- Bäckman, Maria (2019). Vita käppen – redskapet som hjälper och stjälper: Om kroppar, skam, normalitet och tingens agens. *Budkavlen*, 980, 39–64.
- Chang, Heewon (2008). *Autoethnography as method*. Walnut Creek, CA: Left Coast Press.
- Clifford, James & George Marcus (red) (1986). *Writing culture. The poetics and politics of ethnography*. Berkeley & Los Angeles: University of California Press.
- Custer, Dwayne (2014). Autoethnography as a transformative research method. *The Qualitative Report*, 19(37), 1–13.

- Denzin, Norman K. (2014). *Interpretive Autoethnography*. (Second Edition). London: SAGE Publications.
- Ehn, Billy (2011). Doing-it-yourself: Autoethnography of manual work. *Ethnologica Europaea*, 41(1), 53–63.
- Ehn, Billy & Klein, Barbro (1994). *Från erfarenhet till text. Om kulturvetenskaplig reflexivitet*. Stockholm: Carlsson.
- Ellis, Carolyn (1993). There are survivors': Telling a story of sudden death. *The Sociological Quarterly*, 34(4), 711–730.
- Ellis, Carolyn (1995). *Final negotiations. A story of love, loss, and chronic illness*. Philadelphia: Temple University Press.
- Ellis, Carolyn, Kiesinger, Christine E. & Tillman-Healy, Lisa (1997). Interactive interviewing: Talking about emotional experience. I: Hertz, Rosanna (red) *Reflexivity and voice*. Thousand Oaks, CA: Sage
- Ellis, Carolyn (1999). Heartful autoethnography. *Qualitative Health Research*, 9(5), 669–683.
- Ellis, Carolyn (2004). *The ethnographic I. A methodological novel about autoethnography*. Walnut Creek, CA: AltaMira Press.
- Ellis, Carolyn (2007). Telling secrets, revealing lives. Relational ethics in research with intimate others. *Qualitative Inquiry*, 13(1), 3–29.
- Ellis, Carolyn, Adams, Tony E. & Bochner, Arthur P. (2011). Autoethnography: an overview. *Historical Social Research / Historische Sozialforschung* 36, 4(138), 273–290.
- Geertz, Clifford (1973). *The Interpretation of Cultures*. New York: Basic Books.
- Gugelberger, Georg & Michael Kearney (1991). Voices for the Voiceless: Testimonial Literature in Latin America. *Latin American Perspectives*, 18(3), 3–14.
- Hill Collins, Patricia (2016). Black feminist thought as oppositional knowledge. *Departures in Critical Qualitative Research*, 5(3), 133–144.
- Holman Jones, Stacy & Adams, Tony (2010). Autoethnography is a queer method. I: Nash, Catherine J. & Browne, Kath (red) *Queer methods and methodologies: Intersecting queer theories and social science research*. London: Taylor & Francis.
- Holman Jones, Stacy & Harris, Anne M. (2019). *Queering autoethnography*. New York & London: Routledge.
- Holmberg, Maria (2018). "Vad har tanten på armen?" Kropp, hälsa och sjukdom i berättelser om diabetes typ 1. *Budkavlen*, 97, 195–212.
- Kafer, Alison (2013). *Feminist, queer, crip*. Bloomington: Indiana University Press.
- Lapadat, Judith C. (2017). Ethics in autoethnography and collaborative autoethnography. *Qualitative Inquiry*, 23(8), 589–603.
- Lengelle, Reinecke (2020). *Writing the self in bereavement. A story of love, spousal loss, and resilience*. London & New York: Routledge.
- Liliequist, Marianne (2011). Alice i Vänsterlandet: Ett autoetnografiskt projekt som gick på grund. *Kulturella Perspektiv - Svensk etnologisk tidskrift*, 3–4, 47–49.
- Liliequist, Marianne (2012). Barndomens tanter. Och några farbröder. I: Liliequist, Marianne & Karin Lövgren (red) *Tanter, vem är hon? En (t)antologi*. Umeå: Boréa Bokförlag.
- Liliequist, Marianne (2013). Att förbereda sig inför den sista resan. *Kulturella Perspektiv - Svensk etnologisk tidskrift*, 2, 64–68.
- Lindelöf, Karin S. (2014). Tjejevätter: En autoetnografi av Sveriges största cykellopp för kvinnor. *Gränslös*, (4), 103–120.
- Lundgren, Britta (2020). Limpan i radiogrammofonen – eller En berättelse om akademien. I: Lundgren, Britta, Öhman, Ann, Kalman, Hildur & Bränström Öhman, Annelie. *Möjligheter och mellanrum. Berättelser om genus och akademiska livslopp*. Göteborg: Makadam förlag.
- Morrigan, Clementine (2017). Trauma time: the queer temporalities of the traumatized mind. *Somatechnics*, 7, 50–58.
- Nussbaum, Martha (2001). *Upheavals of thought. The intelligence of emotions*. Cambridge & New York: Cambridge University Press.
- Palmgren, Ann-Charlotte (2011). Autoetnografi – att läsa andras kroppar. I: Gunnemark, Kerstin (red) *Etnografiska hållplatser: om metodprocesser och reflexivitet*. Lund: Studentlitteratur.
- Pearce, Ruth (2020). A methodology for the marginalised: Surviving oppression and traumatic fieldwork in the neoliberal academy. *Sociology*, 54(4), 806–824.
- Reed-Danahay, Deborah E. (1997). Introduction. I: Reed-Danahay, Deborah E. (red) *Auto-Ethnography. Rewriting the self and the social*. Oxford & New York: Berg.
- Rosaldo, Renato (2014). *The day of Shelly's death. The poetry and ethnography of grief*. Durham & London: Duke University Press.
- Rosaldo, Renato 2019. *The Chasers*. Durham: Duke University Press.
- Roth, Wolff-Michael (2009). Auto/Ethnography and the question of ethics. *Forum: Qualitative Social Research*, 10(1), DOI: <https://doi.org/10.17169/fqs-10.1.1213>
- Samuels, Ellen (2017). Six ways of looking at crip time. *Disability studies quarterly*, 37(3), DOI: <https://doi.org/10.18061/dsq.v37i3.5824>
- Siebers, Tobin (2008). *Disability theory*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Silow Kallenberg, Kim (2019). Livet och döden i journalerna. Institutions(auto)etnografi genom psykiatrins skriftliga källor. *Kulturella Perspektiv. Svensk etnologisk tidskrift*, 3–4.
- Silow Kallenberg, Kim (2021). *Sörjbara liv*. Lund: Universus Academic Press.
- Sparkes, Andrew (2002). Autoethnography: Self-indulgent or something more?. I: Bochner, Arthur P. & Ellis, Carolyn (red) *Ethnographically speaking: autoethnography, literature, and aesthetics*. Walnut Creek, California: AltaMira Press.
- Spry, Tami (2001). Performing autoethnography: an embodied methodological praxis. *Qualitative Inquiry*, 7(6), 706–732.
- Strandén-Backa, Sofie & Backa, Andreas (2017). Den kategoriserade forskaren. Om självreflexiv intersektionalitetsanalys och normativ finlandssvenskhet. I: Klinkmann, Sven-Erik; Henriksson, Blanka & Andreas Häger (red) *Föreställda finlandssvenskheter. Intersektionella perspektiv på det svenska i Finland*. Skrifter utgivna av Svenska Litteratursällskapet i Finland.
- Tamas, Sophie (2009). Writing and righting trauma: Troubling the autoethnographic voice. *Forum: Qualitative Social Research*, 10(1), <https://doi.org/10.17169/fqs-10.1.1211>

- Todd, Zoe (2016). An indigenous feminist's take on the ontological turn: 'Ontology' is just another word for colonialism. *Journal of Historical Sociology*, 29, 4–22.
- Venable, Jessica, Sato, Brandy Ann, Del Duca, Jimi & Sage, Franklin (2016). Decolonizing our own stories: a project of the student storytellers indigenizing the academy (SSITA) Group. *International Review of Qualitative Research*, 9(3), 341–362.
- Wulff, Helena (red) (2016). *The Anthropologist as Writer: Genres and Contexts in the Twenty-first Century*. New York: Berghahn Books.

Citera den här artikeln: Christine Bylund et al. 2021. Autoetnografisk etnologi – en inledning. *Kulturella Perspektiv* 2021, vol. 30. Tema: Autoetnografi, s. 1–6.

Mottagen: 22 februari 2021 **Accepterad:** 7 maj 2021 **Publicerad:** 19 augusti 2021

Copyright: © 2021 Författaren/författarna. Detta är en Open Access-artikel som distribueras enligt Creative Commons, licens CC-BY 4.0, som tillåter obegränsad användning, distribution och reproduktion i samtliga medieformat, förutsatt att ursprunglig(a) författare och källa uppges. Se <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>.

Kulturella Perspektiv och författaren. ISSN 1102-7908 är en expertgranskad Open Access-tidskrift som publiceras av Föreningen Kulturella Perspektiv.

OPEN ACCESS